Коби я був Дунаєм,
Не плив би я на море,
Но плив би-м руським краєм
Помежи сині гори.

Чому? — ти мня питаєш.
Як можна так питати!?
Либонь же, ти не знаєш,
Як мило там тривати!

Барвінок там ся стелить,
Ярлиця зеленіє.
А господь ся веселить,
А сонце з неба гріє.

Чому, ти хочеш знати,
Чому там сонце світить?
Як можна так питати!? —
На бравінкові квіти.

Коби я був барвінком,
Не цвів би я у гаю,
Но цвів би я, де знаю.
Не знаєш? — за зарінком.

Чому? — ти мня питаєш.
Або ти ще дитина?
Не знаєш? — там хатина
Під явором. Не знаєш?

Там дівка ходить в зілю
Та й зілесенько поле, —

Ой доле ж моя, доле,
За ню я ся застрілю!

Чому, чому, небоже? —
Або ж я, браття, знаю,
Чому я її кохаю,
А вна мене не хоче!?